

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobců: a) M. S. a b) A. S.**, zastoupených JUDr. Petrem Jaškem, advokátem se sídlem Hlavní tř. č. 7, Šumperk, proti **žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2008, č. j. KUOK 46995/2008, ve věci platebního výměru na místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009, č. j. 22 Ca 208/2008 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost do výroku I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009, č. j. 22 Ca 208/2008 - 21, podaná žalobkyní, **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost do výroku II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009, č. j. 22 Ca 208/2008 - 21, podaná žalobcem, **s e z a m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobci (dále též „stěžovatelé“ nebo „žalobce a žalobkyně“) domáhají zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud ve výroku I. odmítl žalobu žalobkyně a ve výroku II. zamítl žalobu žalobce. Stěžovatelé se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 21. 5. 2008, č. j. KUOK 46995/2008, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů proti rozhodnutí Obecního úřadu Hrabšíň (dále jen „správce místního poplatku“), proti platebnímu výměru č. 9/2008 na místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ze dne 20. 3. 2008, č. j. 86/2008, kterým byla žalobci vyměřena k úhradě celková částka 600 Kč.

V kasační stížnosti stěžovatelé uplatňují důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

V kasační stížnosti uvádějí, že obecně závazná vyhláška č. 1/2006 obce Hrabšíň ze dne 1. 1. 2000 v čl. V. stanoví, že fyzická osoba, která se nechce připojit do systému odpadového hospodářství obce, je povinna požádat předem a písemně obec o vyčlenění ze systému a musí prokázat likvidaci odpadů jiným způsobem v souladu se zákonem. Stěžovatelé tvrdí, že oznámili nepřipojení se do odpadového hospodářství, přičemž likvidaci odpadů prokázali a provozují ji v souladu se zákonem, resp. v souladu s výše citovanou vyhláškou č. 1/2006 obce Hrabšíň. Podle stěžovatelů nebyl nijak porušen zákon. Vzhledem k tomu, že postupovali podle citované vyhlášky, je povinnost platit místní poplatek v rozporu s čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Z těchto důvodů navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu v plném rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout a toliko odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu.

Ze správního a soudního spisu je patrné, že žalobci byla doručena výzva správce místního poplatku k ohlášení poplatkové povinnosti místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ze dne 26. 2. 2008, č. j. 63/2008. Správce místního poplatku vyzval žalobce, aby sdělil do 15 dnů skutečnosti rozhodné pro změnu nebo zánik poplatkové povinnosti stanovené v příslušné obecně závazné vyhlášce obce Hrabšíň č. 1/2006 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále též jen „vyhláška č. 1/2006“), neboť dle evidence správce místního poplatku byl evidován nedoplatek na předmětný poplatek ve výši 400 Kč. Zároveň byl žalobce poučen o tom, že v případě nezaplacení se vystavuje nebezpečí, že poplatek bude vyměřen platebním výměrem ve smyslu § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění platném pro předmětnou věc (dále jen

„zákon o místních poplatcích“), přičemž správce daně je za takových okolností oprávněn přistoupit k uplatnění zvýšení poplatku. Žalobce na tuto výzvu nereagoval, přestože ji řádně dne 3. 3. 2008 převzal. Proto správce místního poplatku vydal platební výměr č. 9/2008 na místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ze dne 20. 3. 2008, č. j. 86/2008, kterým byla žalobci vyměřena celková částka k úhradě ve výši 600 Kč (dále též „platební výměr“). Proti tomuto platebnímu výměru podali stěžovatelé odvolání ze dne 8. 4. 2008. V odvolání uvedli, že fyzická osoba, která se nechce napojit do systému odpadového hospodářství obce, je povinna požádat předem a to písemně obec o vyčlenění ze systému a musí prokazovat likvidaci odpadu jiným způsobem v souladu se zákonem č. 185/2001 Sb., ze dne 15. května 2001 o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění platném pro předmětnou věc (dále jen „zákon o odpadech“). V souvislosti s tím tvrdili, že na přípis obce ze dne 20. 3. 2000 písemně reagovali a dali najevo žádost o vyčlenění ze systému odpadového hospodářství. Podotýkají, že od roku 2000 nikdy nebyli upozorněni na to, že by odpad likvidovali nesprávně. Podle stěžovatelů jsou povinni prokazovat likvidaci odpadu pouze v případě, že nějaký odpad mají (biologický odpad nemají povinnost prokazovat). Stěžovatelé prohlásili, že nijak neporušují zákon o odpadech, a proto není platební výměr opodstatněný.

Žalovaný odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 21. 5. 2008, č. j. KUOK 46995/2008. Podle žalovaného byl místní poplatek vyměřen v souladu se zákonem o místních poplatcích a obecně závaznou vyhláškou obce Hradišín č. 1/2006, která nabyla účinnosti 1. 7. 2006. Podle této vyhlášky byl žalobce povinen splatit předmětný místní poplatek do 15. 9. 2007, což neučinil, a proto mu byl vyměřen poplatek platebním výměrem ve smyslu § 11 zákona o místních poplatcích. Žalovaný uvedl, že podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích platí, že poplatníkem předmětného poplatku je každá fyzická osoba mající v obci trvalý pobyt. Tato podmínka byla v dané věci prokázána dle informačního systému evidence obyvatel obce Hradišín, proto byl žalobce povinen předmětný místní poplatek zaplatit. Žalovaný rovněž uvedl, že podle § 17 odst. 4 zákona o odpadech jsou fyzické osoby povinny odkládat komunální odpad na místech k tomu určených ve smyslu obecně závazných vyhlášek stanovujících tento systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, komunální odpad odděleně shromažďovat, třídít a předávat k využití a odstraňování podle systému stanoveného obcí, pokud odpady samy nevyužijí v souladu se zákonem o odpadech a zvláštními právními předpisy. Řízení ve věcech této vyhlášky však nemá vliv na splnění poplatkové povinnosti ve smyslu zákona o místních poplatcích.

Proti rozhodnutí žalovaného podali stěžovatelé žalobu. V žalobě především uvedli, že na oznámení Obecního úřadu Hradišín o platnosti vyhlášky obce o nakládání s komunálním odpadem a stavebním odpadem vztahující se na všechny fyzické osoby s trvalým pobytem v obci s výzvou na sdělení, zda souhlasí s napojením do uvedeného systému, požádali obec o vyčlenění ze systému s tím, že budou prokazovat likvidaci odpadů jiným způsobem v souladu s vyhláškou č. 1/2006 a zákonem o odpadech. Dále popsali, jakým způsobem nakládají a likvidují svůj odpad. Podotkli, že obec Hradišín jejich odpad nelikviduje, likvidují jej sami, přičemž nijakým způsobem neznečišťují životní prostředí, ani neomezují vlastníky nemovitostí v obci. Předmětný místní poplatek není

proto vyměřen oprávněně. Závěrem trvali na tom, že žalovaný řádně nepřezkoumal oprávnění obce předmětný poplatek vyměřit.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil nad rámec svého rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008, č. j. KUOK 46995/2008, toliko v tom ohledu, že upozornil na to, že předmětem odvolání byl vydaný platební výměr žalobce, a proto je subjektem řízení pouze tento žalobce, přičemž podotkl, že žalobkyně nebyla v řízení ani osobou zúčastněnou.

Krajský soud se nejdříve vyjádřil k poslední uvedené námitce žalovaného. Dospěl k závěru, že předmětný místní poplatek byl vyměřen žalobci, a proto žaloba žalobkyně v daném řízení byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Z tohoto důvodu krajský soud návrh žalobkyně na přezkoumání rozhodnutí žalovaného odmítl v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Následně krajský soud žalobu žalobce zamítl a ztotožnil se s argumentací žalovaného. Především zdůraznil nutnost rozlišovat mezi právy a povinnostmi stanovenými zákonem o odpadech a právy a povinnostmi stanovenými zákonem o místních poplatcích, resp. obecně závaznou vyhláškou obce vydanou na základě zmocnění zákona o místních poplatcích. Zdůraznil, že místní poplatek má jinou povahu než poplatek placený podle § 17 odst. 5 či § 17a odst. 1 zákona o odpadech, přičemž je zcela v pravomoci obce zvolit si jako způsob úhrady za nakládání a odstraňování odpadů v obci způsob placení místního poplatku, jak učinila obec Hrabšíšín. Tento způsob, placení místního poplatku, je podle zákona o místních poplatcích vázán na trvalý pobyt obyvatel obce, a proto byl žalobce, jakožto občan obce Hrabšíšín zde přihlášený k trvalému pobytu, povinen předmětný poplatek uhradit. Krajský soud dodal, že „pokud žalobce dle svého tvrzení požádal o vyčlenění ze systému nakládání s odpadem v obci, učinil tak podle zákona o odpadech, avšak tato skutečnost je pro existenci jeho povinnosti platit jako obywatel obce místní poplatek za nakládání s odpadem právně irelevantní, a to s ohledem na charakter institutu místního poplatku“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že, navzdory nepřehlednosti kasační stížnosti obsahující nepřesnosti, žalobce podává kasační stížnost do výroku II. napadeného rozsudku z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobkyně podává kasační stížnost proti výroku I. téhož rozsudku z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud se nejdříve vypořádal s kasační námitkou žalobce směřující proti výroku II. napadeného rozsudku. Kasační stížnost byla podána z důvodů, že obecně závazná vyhláška č. 1/2006 obce Hrabšíšín ze dne 1. 1. 2000 (ze dne 15. 6. 2006, s účinností od 1. 7. 2006 – pozn. Nejvyššího správního soudu) v čl. V. stanoví, že fyzická osoba, která se nechce připojit do systému odpadového hospodářství obce, je povinna požádat předem a písemně obec o vyčlenění ze systému a musí prokázat likvidaci odpadů jiným způsobem v souladu se zákonem. Žalobce tvrdí, že spolu se žalobkyní oznámili

nepřipojení se do odpadového hospodářství a likvidaci odpadů provozují v souladu se zákonem, resp. v souladu s výše citovanou vyhláškou č. 1/2006, což i prokázali. Podle stěžovatelů nebyl nijak porušen zákon. Vzhledem k tomu, že postupovali podle citované vyhlášky, je povinnost platit místní poplatek v rozporu s čl. 3 odst. 3 Listiny.

Nejvyšší správní soud se zabýval tvrzeným ustanovením čl. V. vyhlášky obce Hrabšíň č. 1/2006. Zjistil však, že vyhláška obce Hrabšíň v předmětném článku stanoví, že *poplatek je splatný ve dvou stejných splátkách vždy k 15. březnu a 15. září příslušného kalendářního roku*, nikoli výše uvedené žalobcem v kasační stížnosti. Zároveň zdejší soud neshledal výskyt takového ustanovení v žádném jiném článku citované vyhlášky. Proto toto tvrzení žalobce považuje za bezpředmětné.

Při přezkumu rozhodnutí krajského soudu vycházel Nejvyšší správní soud především ze zákona o odpadech a zákona o místních poplatcích, resp. z vyhlášky obce Hrabšíň č. 1/2006 o poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Zdejší soud se zcela ztotožňuje s názory krajského soudu.

Podle § 17 odst. 2 zákona o odpadech obec může ve své samostatné působnosti stanovit obecně závaznou vyhláškou obce systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na jejím katastrálním území, včetně systému nakládání se stavebním odpadem.

Podle § 17 odst. 3 zákona o odpadech obec je povinna v souladu se zvláštními právními předpisy určit místa, kam mohou fyzické osoby odkládat komunální odpad, který produkuje, a zajistit místa, kam mohou fyzické osoby odkládat nebezpečné složky komunálního odpadu (např. zbytky barev a spotřební chemie, zářivky, rozpouštědla). Povinnost zajištění míst k odkládání nebezpečných složek komunálního odpadu obec splní určením místa k soustředování nebezpečných složek komunálního odpadu ve stanovených termínech, minimálně však dvakrát ročně, a dále zajištěním odvozu oprávněnou osobou. Obec může tento systém v případě potřeby doplnit pravidelným mobilním svozem oprávněnou osobou.

Z ustanovení § 17 odst. 4 zákona o odpadech vyplývá, že fyzické osoby jsou povinny odkládat komunální odpad na místech k tomu určených a ode dne, kdy tak obec stanoví obecně závaznou vyhláškou, komunální odpad odděleně shromažďovat, třídít a předávat k využití a odstraňování podle systému stanoveného obcí, pokud odpad samy nevyužijí v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

Dle § 17 odst. 5 zákona o odpadech může obec vybírat úhradu za shromažďování, sběr, přepravu, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů od fyzických osob na základě smlouvy. Smlouva musí být uzavřena písemně a musí obsahovat výši úhrady. Vybírá-li obec tuto úhradu, nemůže stanovit poplatek za komunální odpad podle § 17a ani místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů podle zvláštního zákona.

Podle § 17a odst. 1 téhož zákona může obec obecně závaznou vyhláškou stanovit (§ 17 odst. 2) a vybírat poplatek za komunální odpad (dále jen "poplatek") vznikající na jejím území. Poplatek nelze stanovit současně s místním poplatkem za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů podle zvláštního zákona.

Na druhou stranu z ustanovení § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů platí:

a) fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt; za domácnost může být poplatek odváděn společným zástupcem, za rodinný nebo bytový dům vlastníkem nebo správcem; tyto osoby jsou povinny obci oznámit jména a data narození osob, za které poplatek odvádějí,

b) fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba; má-li k této stavbě vlastnické právo více osob, jsou povinny platit poplatek společně a nerozdílně, a to ve výši odpovídající poplatku za jednu fyzickou osobu.

Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že poplatek se platí obci, na jejímž území má fyzická osoba trvalý pobyt nebo se na jejím území nachází stavba určená nebo sloužící k individuální rekreaci.

Podle § 14 téhož zákona stanovení poplatků patří do samostatné působnosti obce, která je ve svém území zavedla. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství.

Zastupitelstvo obce může vydávat obecně závazné vyhlášky v rozsahu a v mezích zákonem stanovené samostatné působnosti, která je obsažena v ustanovení § 35 a následujících zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 10 zákona o obcích může obec obecně závaznou vyhláškou ukládat povinnosti pouze v tam taxativně vymezených oblastech, anebo stanoví-li tak zvláštní zákon.

Z výše citované právní úpravy vyplývá, že na základě zákona o odpadech může obec upravit obecně závaznou vyhláškou především systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. V rámci této vyhlášky je pak obec povinna určit i místa, kam mohou fyzické osoby odkládat komunální odpad, který produkují. Fyzické osoby mají povinnost na takto určená místa komunální odpad ukládat. Zároveň mají povinnost, stanoví-li tak příslušná vyhláška, odděleně odpad shromažďovat, třídít a předávat k využití a odstraňování podle systému stanoveného obcí, pokud jej samy nevyužijí v souladu s tímto zákonem.

Upraví-li obec v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou výše uvedený systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, má rovněž v samostatné působnosti pravomoc na základě zákona o odpadech nebo zákona o místních poplatcích stanovit v obecně závazné vyhlášce povinnost úhrady za tento provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů.

Využila-li obec Hradišín zákonné zmocnění § 17 odst. 2 zákona o odpadech a v samostatné působnosti a obecně závaznou vyhláškou stanovila systém nakládání s komunálními odpady a stavebním odpadem podle zákona o odpadech (viz obecně závazná vyhláška obce Hradišín o nakládání s komunálním odpadem), měla možnost se rozhodnout a zvolit si, zda stanoví poplatek za komunální odpad podle § 17a zákona o odpadech nebo místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů podle § 10b zákona o místních poplatcích, nebo zda bude vybírat úhradu za stejnou činnost od fyzických osob na smluvním základě podle § 17 odst. 5 zákona o odpadech.

Z předmětné vyhlášky obce Hradišín č. 1/2006 jasně vyplývá, že obec Hradišín zvolila variantu podle zákona o místních poplatcích, tj. úhradu prostřednictvím místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů podle § 10b téhož zákona. Z výše uvedeného je zřejmé, že podle citovaného ustanovení je místní poplatek za provoz předmětného systému povinna platit každá fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt. Ze správního spisu je nesporné, že žalobce měl v obci Hradišín v předmětné době trvalý pobyt (viz potvrzení Obecního úřadu Hradišín ze dne 6. 5. 2008). Se zřetelem na předešlé má Nejvyšší správní soud za to, že žalobce byl povinen místní poplatek zaplatit, a to bez ohledu na to, kolik a zda vůbec nějaký komunální odpad produkoval (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 Afs 175/2006 - 116). Nejvyšší správní soud uvádí, že jak žalovaný, tak krajský soud předmětnou věc posoudil zcela správně.

Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se závěry krajského soudu, který upozornil na nezbytnost rozlišování povinností a práv stanovených podle zákona o odpadech a povinností a práv stanovených na základě zákona o místních poplatcích. Místní poplatek má totiž skutečně jiný charakter než poplatek stanovený podle zákona o odpadech (§ 17 odst. 5 či § 17a odst. 1 téhož zákona). Rozdíl spočívá především v tom, že poplatek podle zákona o odpadech je vázán na vyprodukovaný odpad, který je prostřednictvím systému obcí zlikvidován, kdežto poplatek podle zákona o místních poplatcích je paušální poplatek za provoz celého systému, který je vázán na skutečnost existence trvalého pobytu jedince v dané obci, případně na vlastnictví nemovitosti určené nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba. Při variantě poplatku podle zákona o místních poplatcích tedy nejde o poplatek za odvoz určitého množství vyprodukovaného odpadu. Tento poplatek se proto ani na množství vyprodukovaného odpadu neváže. Námitky žalobce, že odpad likviduje sám a v souladu se zákonem o odpadech, přičemž nikoho nepoškozuje a neomezuje, ani nepoškozuje životní prostředí, jsou tudíž vzhledem k výše uvedenému

zcela liché (k tomu opět srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 Afs 175/2006 - 116). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je zcela na uvážení obcí, kterou z variant si pro úhradu za provoz předmětného systému zvolí.

Zároveň Nejvyšší správní soud podotýká, že tvrzení žalobce o oznámení o nepřipojení se do odpadového hospodářství se ve spise nenachází, přičemž toto tvrzení žalobce ani ničím nepodložil a nerozvedl, a proto nemá zdejší soud povinnost se k danému tvrzení více s ohledem na výše stanovené vyjadřovat. Nicméně má za to, že vzhledem k tomu, že se obec Hrabšíň rozhodla pro vybírání poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, přičemž, jak bylo výše uvedeno, faktická produkce odpadů nemá na povinnost platit tento poplatek žádný vliv, neboť je vázána výhradně na skutečnost existence trvalého pobytu jedince v obci, příp. na vlastnictví stavby určené k rekreaci (§ 10b zákona o místních poplatcích), nemělo by takové oznámení na věc žádný vliv, jak správně uvedl krajský soud v napadeném rozsudku.

Ve světle předestřené Nejvyšší správní soud neshledal žádné porušení čl. 3 odst. 3 Listiny, který stanoví, že nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod. Zdejší soud v této souvislosti opětovně konstatuje, že povinnost platit předmětný místní poplatek byla stanovena v souladu se zákonem, a proto měl žalobce povinnost tento poplatek uhradit.

Na závěr se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., která je směřována žalobkyní proti odmítnutí její žaloby krajským soudem v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. pro podání návrhu osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalobkyně byla osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby, neboť jak vyplývá ze správního spisu, předmětný platební výměr ze dne 20. 3. 2008 stanovil povinnost uhradit místní poplatek pouze žalobci. Žalobkyně proto nebyla oprávněna podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Protože krajský soud rozhodl o odmítnutí podání žaloby žalobkyní ve výroku I. napadeného rozsudku, byla žalobkyně oprávněna podat kasační stížnost pouze proti výroku I. rozsudku krajského soudu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v kasační stížnosti neuvádí žádné důvody, které by zpochybňovaly správnost výroku I. krajského soudu o odmítnutí její žaloby a pouze odkazuje na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezbytné se k dané námitce více vyjadřovat, než že při přezkumu rozsudku krajského soudu neshledal v tomto ohledu žádnou nezákonnost.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který

měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu